

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 191. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613375808/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

og opdagede i Morgendæmringen, at der sad en Vagt-
tel i et Buur tætt under Loftet, hvilken fløitede Me-
lodien til hin Folkesang; dette havde formodentlig
givet Anledning til Slutningen af hans Drøm.

Uvilkaarlig maatte Adalbert studse ved, at han
havde tillagt de Toner, der udgik af en saa ringe
Fugls Strube, en overjordisk Oprindelse. »Skulde vo-
re Planer og vort dristige Haab ikke hvile paa nogen
fastere Grundvold, end denne luftige Drøm?« sag-
de han ved sig selv. »God Morgen!« raabte i samme
Øjeblik Bonaventura, der havde sit Leie ved Siden af
ham, »har Leontines Vagtel forstyrret Deres Søvn?«
— »Hvorfor kalder De den Leontines Vagtel?« —
»Ja nu er den egentlig ikke meer hendes, men hun har
dog lært den Sangen, og foræret mig den,« svarede
Bonaventura.

De to Nyforbundne vare endnu ikke færdige med
deres Paaklædning, da de hørte en stærk, gientagen
Banken paa Porten. Bonaventura, der, formedelst
de farlige Forbindelser, hvori han stod, vel havde
Grund til Mistanke, aabnede strax et Vindue, og
først da han havde forsikkret sig om, at Besøget
ikke var farligt, ilede han ud, og lukkede op. Kort
efter traadte Casimir, som Adalbert, efter sin An-
komst til Krakau, ikke havde sect, ind i en temmelig
ophidset Tilstand. »God Morgen!« sagde han, »skam-
mer du dig ikke ved, at en saa døven Knegt, som
jeg, skal være aarvaagnere, end du?« — »Hvor har
du sværmet om i disse Dage?« spurgte Adalbert.
»Jeg har levet fri, som en Fugl i Luften; det kommer
af, at jeg var skilt fra min Fader og min Kone,«
sagde Casimir, og skelede til Døren, hvoraf Bona-
ventura endnu ikke var kommet ind, »da befinder
jeg mig bestandig vel, og Alt lykkes, hvad jeg øns-
sker.« — »Mødte vi Dem ikke i Nat udenfor Fru
Tarnows Have?« spurgte Bonaventura, der nu vendte
tilbage. — »I Nat? Nei, i Nat var jeg med Major

Zeltner paa det bedste Vertshuus i hele Krakau.« —
»Og der gik det vel lystigt til?« sagde Adalbert.
»Saa lystigt, at Zeltner selv overvældedes af den stærke Tokaier, saa vi maatte bære ham, som en Død, igiennem Gaderne. Rigtignok vare der nogle Politiebetiente, der vilde hindre vort Tog, men vi sloge os igiennem som brave Karle; jeg selv gik foran med dragen Pallask og værgede for ham, saa godt jeg kunde, flere brave Kammerater understøttede mig, men tilsidst kom der et saa stort Opløb, at vi nær vare blevne overmandede, da trak vi ned ad en smal Gade til Weichselen, hvori vi vilde redde os ved Svømning, og føre vor Ven igiennem Bølgerne, skiondt der rigtignok var et Par af os, der havde saa slette Tanker om ham, at de troede, han vilde drukne paa Veien. Dog til den Yderlighed kom det ikke, thi Zeltner reiste pludselig Hovedet i Veiret, og befalede Politiet med stammende Røst at gaee Fanden i Vold. Disse Ord virkede bedre, end den bedste Tale, thi neppe hørte Politiet dem, og mærkede med hvem det havde at bestille, før det selv adspredte Sværmen, og hialp os at bringe ham hjem.«

»Er det blot for at berette denne Heltegierning, at du kommer saa tidlig?« spurgte Adalbert.

»Nei, jeg har endnu en anden Grund,« svarede Casimir, »jeg vil fortælle dig, at den Gamle snart kan ventes hjem, derfor maae vi reise endnu i Dag, siger Emilie. Farvell! Jeg skal hen at see om Zeltner vil leve op igien, før vi reise.«